

СЦЕНА ЕДИНАДЕСЯТА.

ГРАБЧО, МАРИЯ, ЛАЛКА, СЛАВЧО,
СТОИЛЪ, ФРОСИНКА.

Грабчо, Маріи.

Моля вы, госпожице, да мя извините чи не приготвихъ нѣщичко за да хапнете преди да излѣзете на расходка.

Славчо.

Азъ ся погрыжихъ за това, тате, бждете спокоенъ вый : азъ заржчахъ на френското *казино* — та ни донесоха за ваша смѣтка сладки нѣща, портокалы, сладолѣдъ, лимоны, хурмы, лѣшници отъ . . .

Грабчо, Стоилу полегичка.

Стоиле, каквы сж тія работы ?

Стоилъ, Грабчу полегичка.

Той е изумѣлъ.

Славчо.

Да не бы, тате, да намѣрвате чи поржчкитѣ ми сж малко ? госпожицата ще има добрината да ны извини, ако обыча.

Марія.

Нито тѣз' нѣща бѣха нуждны, споредъ мене.

Славчо.

Видѣли ли сте, госпожице, нѣкога діамантъ по бляскавъ отъ този, гдѣто глеате чи носи на прѣстѣтъ си баща ми ?